

ישראל את בית האלקים וכל כלי מחמדיה להשחית

גליל

בראשות הר"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת דברים שבת חזון

05

לגיחות
של השראה
אם הוא לא
אחייך אני לא
אביך

03

חזי שבת
אל תפחדו מהאור

11

קרוב רחוק
למי ולמה צריך
לדאוג?

06

רגע של סיפור
השונאות בין בני זוג

10

אמנות האהבה
להיות צודק, כיצד?

12

אמונה בגבע
לחיות עם גבולות

לא תסגור בשבת, אני רוצה להתגרש". הבעל הלך לבעל הנכס והחזיר מפתחות. "מה שתהיה ירידה בהכנסות - אני משלם לך מכיס". לחצו יד, "מזל וברכה". התקשר לאשתו: "הוא הסכים!" צרחה מרוב שמחה. היום המסעדה כשרה בד"ץ בית יוסף, היא ובעלה שומרי שבת, שתי הבנות נשואות לאברכים. וכיצד קוראים למסעדה? "הצל-בנים" - לא "הצלבנים".

אל תפחד מבני אדם

"לא תגורו מפני איש כי המשפט לאלוקים הוא, והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי ושמעתיו". יש כאן ציווי על האדם לא לפחד, ואחד הציוויים הקשים ביותר בתורה. פעמים רבות בחיינו אנחנו מפחדים לעשות דברים מהתגובה של אחרים. אחד מפחד מאשתו, רוצה לשמור שבת ואומר: "אשתי תעזוב אותי". אחד אומר "אני רוצה לאכול כשר" אבל מפחד מחברים. למה לא לפחד? "כי המשפט לאלוקים הוא" - בסופו של דבר התוצאות בידי ה' יתברך, לא בידי בני אדם.

ואנחנו מחשבים מאוד. אפילו ב"בוקר טוב" ברחוב: לזה שיש לו כסף וקשרים בעירייה אתה אומר שלום, לזה שהוא פשוט - לא. בכל פעם שמחשבים: אם אעשה אקבל, אם לא - לא אקבל. אומר לך הקדוש ברוך הוא: "לא תגורו מפני איש, כי המשפט לאלוקים". ומהפסוק הזה לומדים גם "לעולם לא תשפטו בני אדם" - כי רק הקדוש ברוך הוא רואה את הנשמה.

יש לי סיפור מופלא. חבר הזמין אותי למסעדה בקיסריה שנקראה "הצלבנים". בעלת הבית סיפרה: שלושים וחמש שנים, היא ובעלה מכרו במסעדה הזאת נבלות וטרפות - שרימפסים, חזיר, הכל. פתוח בשבתות, מחטיאים את הרבים. אבל בלב שלה - יהודייה עם לב חם. "הרב, אני עובדת בשבת ובוכה, מוכרת נבלות וטרפות ובוכה". גדלה לתוך המציאות הזאת, עבדה במקום מגיל חמש עשרה. אם היינו פוגשים אותם אז, היינו אומרים: רשעים גדולים, מחטיאי הרבים.

כשאמה נפטרה, היא החליטה לסגור בשבת ולהפסיק למכור טרף. בעלי הנכס אמרו: "אם אתם לא עובדים בשבת - נזרוק אתכם". ומה עשתה? אמרה לבעלה: "אם

אומר הקדוש ברוך הוא: "אינני מוותר על אף יהודי". גם אם אתה שונא יהודי, ה' אומר: "אני אוהב אותך, כי ביום מן הימים הוא ישתנה". ה' נותן הזדמנות. אם כן - האם לא ניתן הזדמנות גם אנחנו? אשה רואה חברתה ושונאת אותה - על שום מה? האם אינך רואה את הטוב שבה? לעולם אל תפחד מבני אדם, ולעולם אל תשפט לפני ששומעים את שני הצדדים. "כי המשפט לאלוקים הוא". ומהפסוק הזה לומדים גם כלל גדול: "שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק" - לעולם אסור לשמוע צד אחד בלי שהצד השני נמצא. אסור להגיד לאיש מה לעשות עם אשתו כשלא שמעת את טענותיה, ואסור להגיד לאשה מה לעשות עם בעלה כשלא שמעת אותו. כי טבע בני אדם - כשאין מי שיכחיש, אדם מגזים ומשקר. ובלשון הרע כך: בא מישוה ומספר, הוא לא נמצא כדי להגיב, ואתה לא יכול להאמין. בזה תלויה שנאת חנם ובניין בית המקדש. תזכרו תמיד: שמעתם לשון הרע? תחשבו שאתם הייתם שם. באים מספרים לך על פלוני - איך אתה שופט אותו לפני ששמעת את הצד שלו? שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
כניסה	19:28	19:31	19:29*
יציאה	20:18	20:21	20:19
ר"ת	21:13	21:16	21:16

בירושלים: לנהגים 40 דק' 19:09

בונים אימפריה
לכבוד בורא
עולם
הריונת יגאל ליבני
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק
במחנה מנהל מ"ר בונים בבני ברק

הנתונים מוכיחים עם ישראל רוצה אימפריה של תורה!

הצטרפו לאותם מאות אנשים >

פרטים בגב העלון <<<

קרדיט צילום: נועם אליהו

פינת ההשראה מהרב

משלחן רבנו

לכבוד מורי ורבי ועטרת ראשי הגאון הגדול ר' יגאל כהן שליט"א.

בתקופה האחרונה קיבלתי על עצמי להתחזק באמירת קריאת שמע שעל המיטה כל לילה, אבל הבנתי בשיעור תורה שאסור לדבר אחרי קריאת שמע המיטה, ואני מאוד מתקשה בקיום הלכה זאת, ורציתי לשאול את כבוד הרב שליט"א, כיצד עלי לנהוג האם עדיף במצב כזה שלא לומר את קריאת שמע שעל המיטה כלל, או שיש איזה פתרון אחר לפי ההלכה.

בתודה מראש. אבינועם כהן ירושלים.

לכבוד ידידי היקר הר"ר אבינועם כהן הי"ו. החונה בעיר הקודש והמקדש ירושלים.

אודות שאלת כבודו בענין דיבור אחרי קריאת שמע שעל המיטה. והנני להשיב בקצרה.

כתב הרמ"א (סי' רלט סעיף א), ויקרא קריאת שמע סמוך למטתו, ואין אוכלים ושותים ולא מדברים אחר קריאת שמע שעל מטתו אלא יישן מיד שנאמר אמרו בלבבכם על משכבם ודמו סלה. ולכן כתב המשנה ברורה (שם סק"ד), שאם תאב לשתות או שצריך לדבר דיבור נחוץ קודם ברכת המפיל מותר אבל לאחר ברכת המפיל אסור שבזה יהיה הפסק בין הברכה לשינה ע"כ. וביאור הדברים היינו שכמו שאסור להפסיק בין הברכה לאכילה או בין הברכה למעשה המצווה, כן הוא גם בקריאת שמע שעל המיטה, אין להפסיק בין הברכה שהיא ברכת המפיל למעשה שהוא השינה, אולם בביאור הלכה (שם ד"ה סמוך למטתו), הביא בשם החיי אדם שהברכה היא על מנהגו של עולם, כלומר אינה פרטית על השינה של המברך אלא שבח כללי, וכמו ברכות השחר, ולדבריו גם אם קרה ובסוף לא ישן אין זה בגדר ברכה לבטלה כיון שהברכה היא על מנהגו של עולם, וכן כתב להוכיח מרן רבינו עובדיה זצ"ל בחזון עובדיה (ברכות עמ' תקה), ועל פי זה כתב שם שאם יש צורך כגון אם הילד בוכה מותר וצריך לדבר על לבו להרגיעו מותר להפסיק.

ולכן כתב בספר עמק יהושע (אחרון עמ' קסא אות יא) שעדיף להפסיק בדיבור כמה פעמים אחר ברכת המפיל, ובלבד שלא יישן אפילו פעם אחת בלי ברכת המפיל, והטעם לכך הוא כמו שכבר כתבנו שהברכה היא על מנהגו של עולם, ולכן גם אם קרה והיה ודיבר אין זה בגדר הפסק, וחם וחלילה ברכה לבטלה.

ולכן מסקנת הדברים: שתמשיך לקרוא בכל יום קריאת שמע שעל המיטה ותשתדל כמה שניתן שלא לדבר לאחר ברכת המפיל, ואם בכל זאת קרה והוצרכת לדבר יש להקל וזה עדיף מאשר שלא לומר קריאת שמע שעל המיטה כלל.

החותרם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אדם שנוסע לטיול ודעתו לחזור עוד באותו היום, האם צריך לקחת איתו את התפילין?

מעיקר הדין אם כבר התפלל ואינו צריך את התפילין עוד באותו היום, ודעתו לחזור באותו היום לביתו, אינו צריך לקחת התפילין. ומכל מקום כמה מגדולי ישראל נהגו להקפיד לקחת התפילין אף באופן הנ"ל, ואין זה אלא מידת חסידות. (משנ"ב סי' קי ס"ק כ ספר נדחי ישראל פ"ז. ספר חוט שני עמ' שה).

האם האיסור לילך יחידי בלילה קיים בזמננו?

נוהגים להקל כיון שיש תאורה מפנסי רחובות והמכוניות. (שערים המצוינים בהלכה סי' סח סק"ד).

מי שנוגע בנעלים של קטן האם צריך לטול ידיו?

אם הקטן הולך עם נעליו כיון שהנעל מתלכלכת בהליכה צריך לטול ידיו, אבל אם אינו הולך אלא מעט, הנוגע בהם אין צריך לטול ידיו. (ע' בש"ע סי' ד סעיף ח"י. ספר אשרי האיש ח"א עמ' ח).

האם מותר לשטוף את הרצפה בשבת?

אין מדיחים במים את הרצפה בשבת, גזירה שמא ידח קרקע שאינה מרוצפת, ויבוא להשוות גומות. ומכל מקום אם נתלכלכה הרצפה מותר לשפוך מים על מקום הלכלוך, ולגרור המים ע"י מגב גומי שאין בו איסור סחיטה [בלי סמרטוט]. (ש"ע סי' של סעיף ג. חזון עובדיה שבת ח"ד עמ' מט והלאה. וכן הוא בשו"ת אור לציון ח"ב פרק מג סעיף ח. שו"ת נחלת לוי ח"ב סי' מג).

גוי שבישל ביצה האם מותר לאוכלה?

אסור לאוכלה. (ש"ע יו"ד סי' קיג סעיף יד).

האם אפשר לצרף ככר לחם קפוא ל'לחם משנה'?

אם אין לו ככר אחר אפשר לצרפו ללחם משנה. (שו"ת מנחת יצחק ח"ט סי' מב. חזון עובדיה שבת ח"ב עמ' קעט).

אדם ספרדי שמתארח שבת אצל חברו והוא יודע שחברו מקפיד בכשרות, אך לא יודע האם הבשר הוא חלק בית יוסף והוא מפחד לשאול כדי שחברו לא יפגע, האם מותר לאכול?

אם הבשר כשר והוא ספק חלק בדיעבד כגון במקרה הנזכר בשאלה אפשר להקל. אך יש לציין שבשר בכשרות רבנות רגילה, אינו בגדר ספק חלק, שכן מזה שיוצא חלק, הוא רבנות מהדרין. (שו"ת דבר שמואל אבהב סי' שכו. שו"ת שאילת שלמה ח"ג סי' ג. שו"ת יביע אומר ח"ה יו"ד סי' ג).

מוזמנים לשיעורי
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

לבירורים:
058-77-36-36-3
03-8000-770

ימי ראשון ורביעי
19:30
רח' גלים 37, פ"ת

השיעורים הקבועים
של • הרב
יגאל כהן

מדי
שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

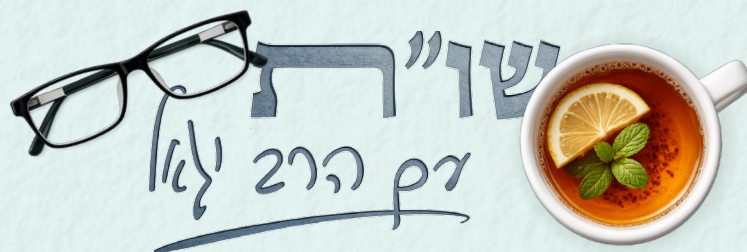
המוסר שלמדו במדבר

השבת מתחילים חומש דברים, נחמיה (יג, א) קורא לו "ספר משה". לכל החומשים הוא קורא "ספר תורה", ולחומש דברים - "ספר משה". בחומש דברים משה מדבר עם עם ישראל ומוכיח אותם. הזמן שעם ישראל היו אמורים להגיע לארץ הוא אחד עשר יום, אבל בגלל חטא המרגלים נענשו ונשארו במדבר עוד ארבעים שנה. "אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר" - "ויהי בארבעים שנה". במקום אחד עשר יום, קיבלו עונש והתעכבו במדבר ארבעים שנה. כואב הלב לראות שכל ה"שש מאות אלף" ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים" שיצאו ממצרים, לא נשארו מהם איש. "ובאלה לא היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן, אשר פקדו את בני ישראל במדבר סיני". היה אחד שאמר: "אנחנו בוכים על ששה מיליון יהודים שנרצחו בשואה, צריך לבכות גם על השש מאות אלף האלה!". אבל כל מה שה' עושה - עושה לטובה.

בארבעים שנה האלה עם ישראל למדו הרבה והתחנכו הרבה, למדו ממשה רבנו איך צריך להתנהג. אם לא היו לומדים ממנו, לא היו מצליחים אחר כך בארץ ישראל. רק אחרי שהיו במחיצתו של משה רבנו ולמדו ממנו - יכלו להכנס לארץ. ועכשיו לפני שהם נכנסים הוא מוכיח אותם, "אחרי הכותו את סיחון מלך האמורי אשר יושב בחשבון, ואת עוג מלך הבשן אשר יושב בעשתרות באדרעי", למה דוקא אחרי שהרג את סיחון ועוג? רש"י אומר שאם היה מוכיח אותם לפני כן, היו אומרים "מה הוא הועיל לנו? הוא יודע רק להוכיח", אבל אחרי שהכה את סיחון ועוג הוא יכול להוכיח אותם, כמו יעקב שהוכיח את בניו לפני מותו.

"ואת יהושע צויתי בעת ההיא לאמר, עיניך הרואות את כל אשר עשה ה' אלהיכם לשני המלכים האלה, כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עובר שמה. לא תיראום, כי ה' אלהיכם הוא הנלחם לכם". גם במלחמות שיש לנו עכשיו בימינו, ה' ילחם לנו. "לא תיראום" - לא תיראו או"ם, אל תפחד מהאו"ם... איך היה משהו שאמר? - 'או"ם-שמום'... וגם בגין שהיה בעל אמונה חזקה מאד, אמר: מה זה או"ם? אומות מאוחדות, כל האומות המאוחדות נגדנו... ובלי האמונה שלנו לא נוכל להם.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

אלה: האם בחוף הים אפשר לברך בלי חולצה?

תלמיד:

כל הברכות לבד מתפילה וברכת המזון (שדינה כתפילה כמבואר במרן בסי' קפג ס"ח), מותר לברך אם ראשו מכוסה ויש לו מכנסיים.

אלה:

יש לי כמה עצי פרי בחצר הבית ואני מסתבך כל פעם עם המעשרות מפני שבני הבית קוטפים ואוכלים בלי לעשר, ושמעתי שיש אפשרות להפקיר את הפירות ואז להיפטר ממעשרות האם זה נכון?

תלמיד:

אדם שמפקיר את העצים שבחצרו פטור מן המעשר כמבואר ברמב"ם (פ"ב מהלכות תרומות ה"ב), ולכן מותר להפקיר כדי שאנשים לא יכשלו, ויפקיר בפני שלושה אנשים ויזכה רק בפירות שקוטף, מ"מ מי שיכול ללמד את בני ביתו איך להפריש תרומות ומעשרות. ובוודאי עדיף יותר שלא יפסיד מצווה כל כך חשובה ונדירה להפריש תרומות ומעשרות עם ברכה.

אלה: האם אפשר ליטול ידיים בים?

תלמיד:

מי הים פסולים לנטילה וכשרים לטבילה, (היות ואינם ראויים לשתיית כלב כמבואר במרן בסי' קס"ט), ולכן אין ליטול עם כלי מים מהים וליטול ידיהם, אלא יכניסו ידיהם לתוך הים, ויברך 'על נטילת ידיים' כדעת מרן שם, ולדעת הרמ"א יברך 'על טבילת ידיים'.

אלה:

בעבר הרחוק פרצתי למספרה וגנבתי משם כסף וציוד, וב"ה חזרתי בתשובה ואני מכיר את אותו אדם ורוצה לשלם לו על מה שגנבתי, האם כשאני מחזיר לו אני צריך להודיע לו על מה זה, או שמספיק שאשים לו את הכסף בתיבת דואר או משהו כזה?

תלמיד:

אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים, ב"ה שה' זיכה אותך להחזיר כאן העולם הזה אתה צריך לשמוח מזה! ולמעשה - לכתחילה צריך להחזיר לו את הכסף ושדע על מה זה, כיון שהוא צריך למחול לך (כמבואר במרן בחו"מ סי' תכב). ותדע, "שכל העושה עבירה ומתבייש בה מוחלין לו על כל עוונותיו". ואם בכל זאת קשה לך אתה יכול לעשות זאת ע"י שליח (או להניח בתיבת דואר עם פתק), ולבקש ממנו שימחל לך. וה' זיכה את עמו ישראל לתשובה שלמה אמן.

אלה: נהגתי בדבר מצווה ג' פעמים ולא אמרתי בלי נדר האם אני צריך התרת נדרים?

תלמיד:

מעיקר הדין צריך לעשות התרת נדרים, מ"מ כתב הרב ביבי"א (ח"ב או"ח סימן ל), אם עשה התרת נדרים בערב ראש השנה מועיל. ע"ש.

הקצרים ב' לשאלות

התקשרו עכשיו <<<

מותרת מוזיקה
שקשה או ווקאלית?

מותר לרחוץ
ביום או בבדיקה?

מותר לשעום תבשיל
בשרי שמכניסים לשבת?

עולים ספקות לגבי מנהגי האבלות?
קו ההלכה "שאל את הרב" בראשות
הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן
זמין עבורכם למענה מדויק ומהיר.

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"דרכי דרני נועם... (משלג, יז)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת משגיח בישיבה, שמתנהג עם תלמידיו בצורה חביבה, ואת הבחורים להתפלל בישיבה רוצה הוא לחנך, וכך יתרגל כל אחד לקום מוקדם גם כשיהיה אברך. ושואל אם מותר לרשום על לוח המודעות, את שמות הבחורים שאינם מגיעים לתפילות, לדרבן אותם עם כל הישיבה בתפילה להיות. כדי שלא ילכו להתפלל במקום אחר, ובעקבות כך את ההגעה לסדר לאחר.

ועניתי לו מה שרבי ניסים קרליץ בספר חוט שני (פרק א' סעיף ו' עמ' תל"ו) כותב, דבר שעל הלב מאוד מתיישב. שאסור לרשום את מי שלא מגיע לישיבה להתפלל, אלא רק את מי שראוי לגמור עליו את ההלל, לשבח את מי שמגיע לתפילה מדי יום בזמן, להשתתף לפני קונו הוא מוכן ומזומן. כי מותר להזכיר לטובה את מי שנוהג כדן, ולהשמיט את מי שאינו רוצה להבין, שלהתפלל בישיבה זה חלק מהתקנון, וישיבה היא אינה פעוטון או גנון.

ונסיים בסיפור עם לקח מיוחד, שיכול לעזור לכל אחד ואחד: למרן הרב שטיינמן זצ"ל היה בישיבה בכפר סבא, תלמיד שלא היו לו אמא ואבא. והתלמיד שלא זכה לגדול עם הוריו, לא היתה לו בושת פנים מהרב, כיון שהיה לא עלינו יתום, לא למד להתנהג בדרך ארץ בשום מקום. ופעם פתח את פיו והוציא את לשונו כלפי הרב, אך הרב כלל וכלל לא נעלב, והפנה את מבטו לצד אחר, אבל הבחור לא חשב בשום פנים לוותר. הלך לאותו צד שפנה הרב אליו, ולמרות כן התעלם וכלל לא נעלב. כשהמשיך הלה להוציא את לשונו לכל עבר, קם הרב שטיינמן והלך ונכנס לחדר. והתעלם מהבחור כאילו לא עשה דבר, ומבחינתו כאן הסיפור נגמר. לימים השתפר הבחור ונהיה מגדולי ראשי הישיבות, וזאת בזכות הרב שהחליט למחול לו ולחשות. ואמר שלא נפגע מכבודו דבר, ומה שהיה כבר מזמן עבר.

לפעמים אדם צריך לדעת להתעלם, למה שזכה אותו בחור אף אחד לא היה חולם.

נחפש תמיד באחר רק דברים טובים, ואת כל אחד מעם ישראל נשתדל להרים.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו
בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069
(שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

דרר חדשה יצר הרע (1)

אחים יקרים! צריכים לדעת, מה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קה"ע"ב), שדרכו של היצר הרע היא, שהיום אומר לו עשה כך, ומחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה, ובסוף הולך ועובד רחמנא ליצלן.

אם נשאל אדם שהוא ירא שמים, האם הוא מוכן לחלל שבת, ודאי יצעק: חס ושלום, זה לא מתחיל אצלו. אולם, אם אותו ירא שמים מתחבר עם אנשים שאין בהם יראת שמים, ומתחיל להסתובב עמיהם ברחובות, ומרשה לעצמו לראות מה שלא צריך וכו', עם הזמן, היראת שמים שלו מתחילה להתקרר, רחמנא ליצלן, ואז מה שקורה בסוף, מה שהיה בשבילו "חס ושלום", מתחיל עם הזמן להיות "לא נורא", "מה יש בזה", "זה לא עד כדי כך".

וזהו שאמרו רבותינו ז"ל (שם): "שכך אומנתו של היצר הרע", זה אומנות של היצר הרע, איך להפיל את האדם בפח, רחמנא ליצלן.

תחבולות היצר

הרבי מפיאסצנא זיע"א, ממשיך את תחבולות היצר, לאדם עיוור המכה במקלו הנה והנה, ומנסה להתקדם. משנתקל המקל במדרכה, משוכנע העיוור שקיר גבוה חסום לפניו, ופונה לחפש דרכים חילופיות. אך האמת היא, שאם ירים העיוור את מעט את רגליו, אם אך יתרומם מעט, הרי ששוב הדרך פתוחה לפניו... אין קיר ואין מחסום.

היצר הרע תופס בסוף הדרך

רבי בנימין מראדין זיע"א, דיבר פעם על רוע היצר, ואמר על כך, משל למה הדבר דומה: לשתי עיירות של יהודים, שהיו בשני צדדי הגבול שבין פולין ורוסיה, וביניהם כשניים או שלושה קילומטרים. והנה קבצן אחד רצה להבריח סחורה מצד אחד של הגבול אל הצד השני, ולהרויח כמה פרוטות. בלילה לקח הוא חבילה גדולה על כתפיו, והחל צועד לעבר השני של הגבול. עוד הוא הולך לאטו בקומה כפופה תחת עול המשא, רואה הוא לפתע לפניו שוטר. כמוכן הקבצן נפחד מאוד, השליך החבילה מעל כתפיו והמתין לתוצאות. אבל לרוב פליאתו, השוטר מביט עליו, רואה אותו ואינו אומר כלום. משראה שאין השוטר עושה מאומה, נגש בפסיעות מהוססות אל החבילה, לקח אותה על כתפיו, המשיך אט אט בדרכו, והשוטר עדיין מביט עליו, וכך המשיך בדרכו. ולבסוף כשכבר הגיע ממש לגבול, והנה עוד כמה פסיעות הוא בעבר השני, נגש אליו השוטר וצעק: מה יש לך בחבילה? הקבצן התחיל לגמגם, כמוכן, והשוטר הבין מיד במה מדובר, נפנף לו בחרבו והורה לו לחזור מיד למקומו.

אמר לו היהודי: רשע מרושע שכמותך, הלא ראית אותי מיד בהתחלה, וגם הלכת אחרי כל הדרך, מדוע שתקת? למה לא החזרת אותי כשהייתי עדיין בתחילת דרכי, אלא שרצית להכעיסני, לשבור אותי בגופי ונפשי, מפחד וכובד המשא שעל כתפי, וכעת אתה מוזירני שוב לישא המשא הגדול הזה ולשווא?

כך היא גם דרכו של היצר הרע, שהוא גם מלאך המוות, מניח הוא לפני האדם את הבלי העולם ותענוגיו, ומשכנעו שכדאי לו ליהנות מהם, ושרק יהיה לו טוב מזה. וכשאדם גומר לבלות ב"טוב" המדומה שבעים שנה, בא אליו הוא בעצמו, ומעניש אותו על כל מה שעשה. קול דודי (עמוד פ"ה).

סרקו את
הקוד

בספר 'שער הבטחון המבור' של הרב יגאל כהן
תמצא תשובות
אמיתיות לנשמה
והשראה שבונה עומק
פנימי אמיתי.
התקשרו:
03-8000-770

כל מה שצריך זה
רגיעה
לנשמה

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר אחוזה מעל הכל

מספרים על משפחה שהתגוררה באזור נידח ארה"ב, זוג הורים ושני בנים. לימים הגיע הבן הבכור לגיל 20, ואמר לאביו שהוא רוצה לצאת לעולם הגדול ולנסות את מזלו. האב אחל לו הצלחה, והבחור יצא, ואכן עשה חיל. תוך זמן קצר התחיל לעסוק בנדל"ן, מכר וקנה, קנה ומכר, עד שכעבור עשר שנים הוא היה בעל חברה מצליחה בשוק הנדל"ן. באותו הזמן, אחיו הצעיר החליט אף הוא לצאת לעולם ולנסות את מזלו. אך בניגוד לאחיו הבכור, נחל מפלה אחר מפלה. שלוש שנים ניסה ולא הצליח בכלום, עד שחשב לעצמו, מדוע לא אפנה לאח שלי? שמעתי שיש לו חברת נדל"ן גדולה, הוא ודאי יעזור לי. הוא החל מברר היכן אחיו נמצא, ולאחר מאמצים הוא הגיע, פנה למזכירה וביקש להיכנס. המזכירה אמרה שצריך פגישה מראש. הוא אמר לה שזה בסדר. "תגידי ליעקב שזה אח שלו, יוסף". המזכירה נכנסה למנהל, יצאה כעבור דקה ואמרה: "אני מצטערת, אבל אדון יעקב אמר שאין לו שום אח בשם יוסף". האח הצעיר הזין את המזכירה והתפרץ לחדר. בתוכו הוא רואה את אחיו יושב על כיסא מנהלים, וסביבו אנשי עסקים מכובדים. מראה אחיו הצעיר והמרופט לא הסב לו כבוד.

"יעקב, מה אתה משחק אותה חשוב, אתה לא מזהה אותי?" אמר יוסף הצעיר.

"בבקשה תצא החוצה, אדוני, לפני שאני קורא לבטחון", אמר האח הגדול בקרירות.

האח הצעיר יצא החוצה, נבוך ומאוכזב.

כעבור חודש, שני האחים קבלו מכתב לבוא להיפרד מאבא. הוא חולה מאוד. שני האחים הגיעו. האח הצעיר הגיע ראשון. האב דיבר איתו וחיבק אותו. כשהגיע האח המבוגר, התיישב אף הוא למרגלות מיטתו של אביו, אך האח התעלם ממנו לגמרי, עד שבשלב מסוים אמר האח לאביו - "אבא, גם אני פה!" הסתכל עליו אביו ואמר לו - "אם יוסף (האח הצעיר) הוא לא אח שלך, אני לא אבא שלך!"

בפתחו של ט' באב, מתייחדים לא רק עם זכרו על בית המקדש שהיה פעם, אלא רוצים להתעורר ולשנות את המעשים שגורמים עד היום לכך שהוא לא יבנה, כאשר במרכזם, כידוע, שנאת חינום. אנו מבקשים מבורא העולם "רחם עלינו, כרחם אב על בנים", אבל אם לא נתייחס אחד לשני כאל אחים, הוא עלול לומר לנו, "אז אני לא אביכם".

אל תנסו לחנך אחרים - אבל כן תשנו את עצמכם. אם כל אחד מאתנו יסלח, יוותר מכבודו, יראה את המעלות בשני ולא את החסרונות - זאת תהיה התרומה הקטנה שלנו, לעתיד גדול וטוב יותר לכולנו.

"אחים אמיתיים נמדדים לא במרחק הגיאוגרפי אלא ביכולת לראות את לבו של השני, גם כשהוא רחוק מהעין."

מזכר מנסיון

הרב אסף זכריה יועץ ומטפל רגשי

לחיך רק בעבודה

יש אנשים שמסתובבים כל היום עם חיך על הפנים אף אחד לא יודע כמה הם עייפים מבפנים, וגם אני

הייתי כזה במשך שנים, בעבודה כולם הכירו אותי כאדם רגוע, מסודר, כזה שתמיד מסתדר עם כולם, אף פעם לא עושה בעיות, אם ביקשו ממני עוד משימה אמרתי בסדר, אם נשארתי שעות נוספות שתקתי, אם מישו יזרוק עלי אחריות שלא תהיה שלי פשוט לקחתי אותה, פחדתי לאכזב, פחדתי שיחשבו שאני חלש או לא מספיק טוב, אז המשכתי עם הכל בשקט, אבל בפנים משהו הלך והצטבר, כל בוקר הייתי קם עם לחץ בחזה, עוד לפני שהתחיל היום כבר הרגשתי עייף, בדרך לעבודה הראש שלי היה מלא מחשבות, מה עוד יפילו עליי היום, מי שוב יתלונן, מה שכחתי לעשות, ולאט לאט העבודה הפסיקה להיות מקום של פרנסה והפך למקום שאני רק צריך לשרוד בו, בבית שלי כבר התחילו להרגיש את זה, הייתי חוזר עצבני בלי סיבה, הילדים רצו לדבר ואני בקושי הצלחתי להקשיב, אשתי היתה שואלת מה קרה ואני עונה לה אני סתם עייף, אבל זה כבר לא היה רק עייפות, זה היה אדם שמחזיק יותר מדי בפנים ולא יודע איך לעצור.

יום אחד המנהל שלי קרא לי לחדר וביקש ממני לקחת עוד פרויקט גדול, ובאופן אוטומטי כבר עמד לי על הלשון להגיד כן כמו תמיד, אבל פתאום הרגשתי שאני פשוט לא מסוגל יותר, הלב שלי דפק מהר, פחדתי שהוא יתאכזב ממני, פחדתי שיחשוב שאני לא מקצועי, ואז בפעם הראשונה אמרתי לו בשקט, 'אני רוצה לעזור אבל אני כבר עמוס מאוד ואני לא בטוח שאוכל לעשות את זה נכון כרגע'.

חיכיתי לראות את התגובה שלו הייתי בטוח שעכשיו יהיה כעס או אכזבה, אבל במקום זה הוא רק הסתכל עליי ואמר, אני הייתי בטוח שאתה מסתדר עם הכל, פתאום הבנתי כמה זמן שידרתי לעולם שאני כל הזמן בסדר למרות שבפנים כבר מזמן לא הייתי בסדר, זה לא נפתר ביום אחד, אבל זו היתה הפעם הראשונה שנתתי מקום גם לעצמי, והיום אני מבין. שאדם טוב בעבודה לא אומר להישחק עד הסוף בשביל כולם, כי אדם שלא שומר

על עצמו בסוף מאבד גם את השקט שלו וגם את הבית שמחכה לו בסוף היום.

לפעמים חספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן
כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 ☎ 054-8420996

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן
פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות
שנמצאות במצוקה כלכלית.

טיטולים ומוצרי הגינה
מטרונות ואוכל בסיסי
לולים ועריסות
מוצצים משחות
ובעיקר חום ואהבה

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים
בואו להיות חלק < 03-8000-770

הם
תלויים
ברחמים
שלכם

הרב משה רבי

◆ שיחה אחת בשבוע
יכולה לשנות חיים שלמים

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

תוכחה מתוך כבוד

בפרשתנו מובא "אלה הדברים אשר דבר משה... במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחרצת ודי זהב". ומבאר רש"י ששמות המקומות הללו אינם אלא רמזים לחטאים שחטאו ישראל במדבר (חטא העגל, המרגלים, המתאוננים ועוד). אלא שמשה בחר לרמוז ולא לפרש "מפני כבודן של ישראל".

ויש להבין, הרי מטרת התוכחה היא להביא את האדם לידי הכרה בחטאו ותשובה. אם כן הרי שמשה רבנו שמעוניין שעם ישראל יתקן את דרכיו לקראת הכניסה לארץ, מדוע הוא "מערפל" את הדברים ברמזים? לכאורה, תוכחה צריכה להיות חדה, ברורה וישירה!

נראה לבאר, שיש כאן יסוד עמוק בדרכי החינוך וההנהגה. תוכחה ישירה, לעיתים קרובות, יוצרת אצל השומע מנגנון של מגננה. כשאומרים לאדם "אתה חטאת", הוא נאטם. אך כשרק "רומזים" לו, המח והלב של השומע נדרשים להשלים את החסר.

כאשר משה נוקב בשם המקום "די זהב", השומע הישראלי נזכר מאליו בזהב שהביא לעגל. התוכנה לא מגיעה "מבחוץ" כהטפה, אלא צומחת "מבפנים" כזיכרון עצמי. משה רבנו מלמד אותנו שתוכחה אמיתית אינה מטרה להשפיל את הזולת, אלא כלי לגרום לו להבין לבד היכן הוא עומד. זהו הפירוש "כבודן של ישראל" - משה סומך עליהם שהם מספיק רגישים ומבינים כדי להבין את הרמז.

מעשה ברבי זושא מאניפולי זיע"א שהתארח אצל אדם שחטא בסתר. במקום להטיח בו תוכחה ישירה, עמד הרבי לידו ובכה במרירות על עצמו: "זושא, זושא! איך נכשלת בחטא פלוני?", כשהוא מונה בדמעות את חטאיו של המארח כאילו היו שלו.

בעל הבית שמע את ה"ווידוי" של הרבי. בתחילה הוא נדהם - הרי אלו בדיוק הדברים שהוא עצמו עשה בסתר! אך כיוון שרבי זושא לא פנה אליו ישירות, המנגנון המתגונן שלו לא פעל. הוא חשב לעצמו: "אם צדיק כמו רבי זושא בוכה כך על חטאים כאלו, מה אני אגיד?"

באותו רגע התעורר בו רצון עז להשתנות. הוא ניגש לרבי זושא, התפרץ בבכי והודה על הכל. התשובה הגיעה מבפנים, מתוך הרמז וההזדהות, ולא מתוך הבושה של תוכחה ישירה.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

סידור 'יגל ליבי' עם אימרות חיזוק
מרגשות מאת הרב יגאל כהן

ב- 50 ₪ בלבד!!!

קבלו את הסידור שלכם עכשיו!
באתר "ביע אומר" או התקשרו:
03-8000-770

לכל
התפילה
יש
ניגון
משלה

סידור עם לב ונשמה

**לחיות
באמונה**
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

אושר שתלוי בדבר

אשה חולמת להביא ילדים, יכול להיות שהיא גם מנסה להיכנס להריון במשך זמן ממושך ללא הצלחה. היא בטוחה שברגע שהיא תביא ילד לעולם, ברגע שהיא תזכה לילד הזה שהיא חולמת עליו, היא תהיה אשה מאושרת! נכון, ילד זה אושר גדול, זה להביא חיים וגם להרגיש בחיים! אך התמודדות עם הריון לא פשוט, לידה לא פשוטה, גידול הילדים הלא פשוט, העייפות, הריצות, הטיטולים, הלילות הארוכים... והם גדלים וגם ההתמודדות איתם גדלה אף היא... לא קל להיות אמא! ויש רגעים שאת יכולה למצוא את עצמך יושבת ובוכה מרוב עייפות או מרוב תשישות נפשית... ומה יקרה אם הילד הזה, שאת כה מחכה לו, יגדל להיות ילד שונה ממה שחלמת שהוא יהיה? האם באמת הילד הזה, זה מה שיהפוך אותך להיות אשה מאושרת? אני לא מדברת על האושר מהרגעים הקטנים איתם או מהאושר על עצם היותך אמא, אני מדברת על אשה מאושרת באופן כללי, שפשוט שמחה בחיים שלה, האם הבאתו של הילד לעולם זה מה שיביא לך את האושר הזה שאת כה מחכה לו?

יש אשה שעובדת מאוד קשה כדי לסיים את לימודיה ו/או להתקבל

לאיזשהו מקום עבודה נחשב והיא בטוחה שברגע שהיא תשיג את זה, זהו, סוף סוף היא תהיה מאושרת! אך מי אמר שהעבודה הזאת שאת חולמת עליה היא באמת המקום הנכון עבורך? ואם לא יקבלו אותך לשם, לא תהיי מאושרת לעולם? האם האושר שלך באמת תלוי בסיום לימודים או במקום עבודה מסוים?

יש אשה שחולמת לרדת במשקל ומאוד מתקשה בתהליך. יש גם אשה שחולמת לרדת במשקל ומסיבות בריאותיות לא יכולה/מצליחה לעשות את זה. היא בטוחה שברגע שהיא תרד במשקל, היא תביט במראה ופשוט תרגיש מאושרת! האם האהבה העצמית שלך תלויה במשקל שלך? "אהבה שתלויה בדבר - בטל הדבר בטלה האהבה", אני לא אמורה לתלות את האהבה העצמית שלי והדימוי העצמי שלי במשקל שלי! אני צריכה ללמוד לאהוב את עצמי בכל משקל ובכל גיל, הגוף שלי עבר, עובר ויעבור הרבה שינויים במהלך החיים... האם הדימוי העצמי שלי והקבלה העצמית שלי תלויה במספר שמופיע על המשקל? במידת הבגד? נכון, זה כיף להרגיש טוב, זה בריא להיפטר ממשקל עודף... אך זהו אושר חיצוני... האם להגיע למשקל שאת רוצה, יהפוך אותך להיות מאושרת מבפנים? והאם כשהחיים יגרמו לך שלא תוכלי להיות במשקל הזה, גם אם באופן זמני, זה אומר שבתקופה הזאת לא תוכלי להיות מאושרת?

להתמודד עם בעיה רפואית זה קשה ולעיתים כמעט בלתי נסבל. לסבול כאבים ומוגבלויות שונות, לא להתנהל 'רגיל', זה קשה! ואשה שסובלת מבעיה רפואית, ודאי חולמת על היום בו תבריא והכל יעלם... אך האם באמת אהיה מאושרת כאשר החולי הזה יעלם? לפני כ-5 שנים, כשבועיים לאחר לידת בני דוד, התחלתי לסבול מסחרחורות קשות. מה שהתחיל כהתקף ורטיגו קשה מאוד, המשיך לחוסר איזון יומיומי קבוע שלא חלף עד היום. תחושת שיוט תמידית. שיוט, סיוט, תקראו לזה איך שאתן רוצות... כן, עשו לי פיזיותרפיה ווסטבולרית, נבדקתי אצל מיטב הרופאים. הבעיה לא נמצאה ועל כן - גם אין פתרון. כיצד זה משפיע על החיים שלי? אין מצב שאני מתכופפת להרים משהו אם זה דורש ממני להטות את הראש הצידה ולו במעט. להתכופף באופן כללי הפך להיות פעולה שעושים רק כשאין ברירה. אני ישנה על 2 כריות גבוהות, אם מזויזים לי את הכרית כשראשי מונח עליה, אני מיד מקבלת סחרחורת שמובילה לתחושת בחילות קשות וחוסר יכולת לתפקד. כל פעולה שמצריכה תזווה של הראש לצדדים או לאחור מלווה בתחושת חוסר איזון וצורך לשבת. לנקות את הבית, למשל, או לעזור לילד להתקלה, לעזור לילד להתלבש, להתכופף כדי להרים את הילד, להרים את הראש למעלה כדי לחפש משהו בחלק העליון של הארון - פעולות יומיומיות פשוטות הפכו לפעולות מורכבות מאוד עבורי. האם אני צריכה לתלות את האושר שלי בכך שהתחושות האלה יעלמו? האם רק אז באמת אהיה מאושרת?

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

**בירכתי על מאכל ונזכרתי שהיום
צום, מה עלי לעשות?**

צריך לטעום מעט כדי שלא תהיה ברכה
לבטלה.

**למדנו אתמול שבימי 'בין המצרים'
יש להימנע מלהיכנס לסכנה, רציתי
לדעת במה מדובר?**

ראשית כל - כל השנה יש להימנע מלהיכנס לחשש
סכנה, לקיים מה שנאמר 'ונשמרתם מאוד לנפשותיכם'.

אך בימים אלו יש לנהוג זהירות יתירה בכך, מכיוון שימי
אלו הם ימי דין והמזיקים מצויים. בהלכה הוזכרו מספר
דברים עיקריים בעניין זה, לא ללכת יחידי מחוץ לעיר
בין השעות 9:10-16:30 (בערך). כמו כן בשעות אלו
ישנו מזיק שנקרא 'קטב מרי' שהוא מהלך ברחובות אך
איננו הולך לא בצל ולא בחמה אלא בצל שסמוך לחמה
ולכן יש בשעות הללו יש להימנע מללכת 'בין חמה לצל',
בפוסקים הוזכר שיש להורים ולמחנכים להזהר מלהכות
את התלמידים אפילו מכה קטנה, משום שהמזיקים
יכולים חלילה להכותם גם כן ויש בזה סכנה.

שלחו הודעת
"צרר" מספר

058-77-36363

מעל 50,000

כבר מקבלים את החיזוק היומי
הישר ליוצא

סרטוני ילדים | לימוד | סרטוני חיזוק
ב AI | חובת הלבבות | ועוד...

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

גלגל שיניים

שמעתי פעם מהרב הגאון יגאל כהן שיזכה לחיים טובים אומר: על מה נבקש שכר מבורא עולם אחרי 120 שנה? על זה שהתלבשנו בצניעות? הרי הקב"ה נתן לנו את הכסף לקנות חצאיות, ונתן לנו רגליים וידיים לכסות אותם... על מה נבקש שכר? שנתנו לבעל ללמוד תורה? אבל מי הביא לך את הבעל? כל דבר שאחרי 120 שנה האדם יבוא לפני הקב"ה ויגיד לו שקיים ועשה ויבקש שכר... תמיד הקב"ה יוכל לענות על כך, שהוא זה שנתן לו את האפשרות לקיים את המצווה. נתן לאדם ידיים להניח תפילין, דעת ללמוד תורה, ילדים לגדלם למידות טובות, לא אנחנו עשינו זאת - אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו נתן ונותן לנו בכל רגע נתון אויר לנשימה, ידיים, עיניים וכו'... שעל ידם אנחנו מקיימים את התורה והמצוות. אבל בכל זאת? על מה כן נקבל שכר? מהו הדבר שהקב"ה כביכול לא יכול לומר שזה

ממנו ושל? דבר אחד בלבד הוא שלך, אף אחד לא יכול לקחת או להביא לך. הוא שלך בלבד. ומהו? הרצון. הרצון לקיים את התורה, הרצון ללכת בצניעות, הרצון לגדל את ילדינו לתורה ולכבד את הבעל, הרצון לעשות עם הנתונים שהקב"ה נתן לך - רק את רצונו.

הקב"ה נותן לנו כלים בעולם הזה לקיים את תורתו, אבל ברצון הוא לא מתערב. הרצון של האדם הוא זה שמניע אותו, הוא היקר בעיני ה' יתברך... ישנם הרבה אנשים שהקב"ה נותן להם את כל הכלים לקיים את מצוותיו, אבל הרצון שלהם רחוק משם... כמו

כן, ישנם שמקיימים תורה ומצוות, אבל הרצון שלהם נמצא במקום אחר. רחוק ממה שהם עושים בפועל.

ותמיד בסוף הרצון מביע את אותותיו במציאות. לימים הוא בוקע, בין אם נכוון לכך ובין אם לא... הרצון הוא הכח הפנימי החזק שמניע את העולם כולו, מניע עוד גלגל שיניים בתוכך, שמניע את הגלגל הבא אחריו וכן לאט לאט יוצא משהו טוב... הזמן עושה את שלו. נשתדל לכוון את הרצונות שלנו למקומות ראויים שיעניקו לנו אושר אמיתי, בעולם הזה ובעולם הבא.

תאיר ארץ
מזכת הרבנים
תאיר גולן

הכל מתחיל בפה

השבת, "שבת חזון", השבת שלפני תשעה באב, נקרא את פרשת דברים. הפרשה פותחת במילים: "אלה הדברים אשר דיבר משה". לפני פטירתו של משה רבנו, הוא מוכיח את עם ישראל על העוונות שלהם. רש"י מסביר שמשה רבנו בחר להוכיח את עם ישראל ברמיזה, בשמות של מקומות, כדי לא לבייש אותם. כאן טמון השיעור הראשון והגדול ביותר עבורנו: איך להעיר מתוך אהבה, ואיך להפוך מילים קשות למילים שבונות קומה חדשה.

אנחנו נמצאות בשיאם של ימי "בין המצרים", ימים שבהם הלב מכווץ על חורבן הבית. חז"ל מלמדים שבית המקדש נחרב בגלל שנאת חינוס - בגלל דיבורים שהפרידו בין לבבות. משה רבנו, דווקא רגע לפני פרידתו מהעם, מלמד אותנו את התיקון. הוא לא מוותר על האמת, הוא מזכיר לעם את הטעויות שלהם, אבל הוא עושה זאת בדרך שמכבדת את השומע. הוא לא "מרביץ" עם המילים, הוא

מחבק איתן. משה רבנו מלמד אותנו שיעור ענק: איך להגיד דברים קשים מבלי לשבור את הצד השני.

בתשעה באב אנחנו בוכות על חורבן העבר, אבל הפרשה מזכירה לנו שהחורבן הוא לא סוף הדרך... משה סוקר את כל המסעות במדבר כדי להראות לעם כמה ה' ליווה אותם גם ברגעים הקשים ביותר. וכך גם בחיינו האישיים: לפעמים אנחנו מרגישות "חורבן" - אכזבה בחינוך הילדים, קושי בפרנסה או תחושת ריקנות... אבל ה' מלווה אותנו ברגעים הכי קשים! התיקון של תשעה באב הוא "אהבת חינוס", והוא מתחיל בפה שלנו. בכל פעם שאת בוחרת לשתוק במקום להעיר בכעס, בכל פעם שאת מוצאת מילה טובה לומר למישהי שקשה לה. תלמדי להבחין מתי הדיבור שלך יוצא ממקום של כעס, ומתי הוא יוצא ממקום של אהבה ורצון לבנות...

בשבת הזו, "שבת חזון", אנחנו מקבלות כח לראות מעבר לחורבן. הבה נשתדל לקחת מהפרשה את היכולת לדבר בנחת, להוכיח בנעימות ולהרבות בעין טובה על כל מה שיש לנו. מתוך "אלה הדברים" של תוכחה, נזכה לשמוע בקרוב את דברי הנחמה והבניין השלם. שבת שלום ושנזכה לגאולה השלמה בקרוב!

עלוני שבת מלאים במאמרים בהלכה ובאמונה, סיפורים לילדים, מדור לנשים ועוד תוכן עשיר לחיזוק וקירוב הנשמה

יש לך אפשרות לזכות את הרבים

התקשרו לשותפות בהפצה <
03-8000-770

מפנקסו של מחנך
הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

ישיבת בלומפילד?

אנו זוכים להתחיל ספר דברים הנקרא 'משנה תורה', והשבוע יחול תשעה באב וזה יהיה צום במידה ולא נזכה לבנין בית המקדש, ויהי רצון שנזכה שזה יהיה יום חג - אמן.

אחי ורעי היקרים בואו נעמוד על חשבון נפשנו, כמה חיזוקים אנו שומעים, כמה רצונות להשתנות יש לנו אבל לא תמיד אנו מעבירים את זה למעשי, הרבה פעמים אנו דוחים את החיזוק, ובפרט שאנו קרבים ובאים לחודש אלול הרחמים והסליחות, בואו ונחזק את עצמנו ליישם את החלטתנו.

סיפר הרב גואל אלקריף שליט"א שמרן הרב יוסף שלמה כהנמן זצ"ל שהקים את המעצמה הגדולה בעולם 'ישיבת פוניבז' באחת ממסעותיו הראשונות לאסוף כסף לבניית ישיבת פוניבז', הגיע לעשיר גדול בקנדה בשם... ואמר לו: אני רוצה להקים ישיבה בארץ ישראל, אם תתרום סכום גדול הישיבה תקרא על שמך.

אמר לו העשיר: תבוא מחר.

למחרת בא הרב מפוניבז' אל אותו עשיר ושאלו מה תשובתו? אמר לו העשיר מצטער! כבר תרמתי את התקציב שלי עבור מדינת היהודים. וכך מספר שאתמול אחר הצהריים הגיעו נציגים מטעם ההסתדרות של מדינת ישראל הצעירה, ואמרו שהם מקימים אצטדיון כדורגל, אך אין תקציב. ותרם להם סכום עצום.

ולאחר זמן הוקם אצטדיון בתל אביב שנקרא על שמו אצטדיון בלומפילד.

הבה ונחשוב היהודי הזה נפטר מן העולם ומה הזכויות שלו? גול... קללות... חילולי שבת... וכל זה בגלל שדחה בלילה אחד את הרב מפוניבז', הקב"ה שלח את הרב מפוניבז' ראשון להתרים אותו, והוא בחר להמתין. ובהמתנה הגיעו נציגים מטעם מדינת ישראל הצעירה ופספס את הזדמנות חייו.

אם נדמיין את ישיבת בלומפילד בלב לבא של בני ברק שממנה יצאו ויוצאים גדולי עולם בתורה ובהלכה, היה זוכה לתורה בלי סוף.

מה גרם לו לאבד את הזכות לישיבת בלומפילד, אותה דחינות, 'בוא מחר'.

בסיפור הזה יש הרבה מוסר השכל, וההקשר אלינו כהורים כמחנכים, לזכור ולדעת שלא נפספס הזדמנויות, ליטע בילדים אהבת תורה ויראה, להיות עירניים אליהם עד למאד, ובכך נמנע את האסון הבא.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מרצה ומטפל זוגי

אל תתגורר בם

"אתה שוב השארת את המגבת הרטובה על המיטה!", קול המלחמה של ליאת הדהד בבית עוד לפני שעמית הספיק להוריד את התיק מהכתף. מה שהתחיל כהערה על מגבת, התפתח תוך דקות ספורות לדו-קרב מתיש שכלל האשמות על חוסר הערכה, זלזול בסדר הביתי ואפילו ביקורת על היחס של חמותה. לעיתים קרובות מדי, אנו משקיעים אנרגיות רגשיות עצומות במלחמות על דברים זניחים, עד שלא נותר לנו כח למאבקים על הדברים החשובים באמת. המקרה של ליאת ועמית מדגים כיצד הצורך "להיות צודק" או "לשנות את השני" בפרטים הקטנים הופך לנטל ששוחק את המשאב היקר ביותר של הבית: השלווה והחיבור הרגשי.

בפרשת דברים, משה רבנו מצווה את עם ישראל, רגע לפני הכניסה לארץ, על אסטרטגיה מפתיעה מול העמים שבדרך: "אַל תִּתְגַּדְּרוּ בָם... כִּי לֹא אֶתֶן לָכֶם מִאֲרָצָם". משה מזהיר את העם לא להיכנס לעימותים מיותרים עם אדום, מואב ועמון. לכאורה, ישראל היו יכולים לנצח, אך התורה מלמדת אותנו שיעור עמוק בניהול משאבים רגשיים: לא כל חיכוך מצדיק התלקחות, ולא כל שטח הוא "נחלה" ששייכת לנו. החכמה היא לדעת מתי "להעקיף" את המכשול במקום להתנגש בו חזיתית, כדי לשמור את התחמושת והכוחות ליעדים האסטרטגיים שבאמת בונים את עתיד האומה - ובענייננו, את עתיד הבית.

במחקרים פורצי הדרך של ד"ר ג'ון גוטמן, התגלה נתון מדהים: 69% מהבעיות בזוגיות הן "בעיות שאינן ניתנות לפתרון" (Perpetual Problems). אלו הם הבדלי אופי מולדים, הרגלים מושרשים או תפיסות עולם שונות שאינן עומדות להשתנות. זוגות מאושרים הם לא אלו שפתרו את כל חילוקי הדעות שלהם, אלא אלו שלמדו את אומנות ה"בחירה המודעת" - מתי להילחם ומתי להשלים עם המציאות. כשאנו בוחרים "לא להתגרות" בבעיות האופייניות הקבועות של בן הזוג, אנו לא מוותרים על עצמנו, אלא בוחרים בשלום כערך עליון. היכולת להבחין בין עיקר לטפל היא מה שמפריד בין בית שחי בחיכוך מתמיד לבית שחי בצמיחה.

בתהליך הטיפול, ליאת ועמית למדו להגדיר את ה"נחלות" שלהם. הם הבינו שהמגבת על המיטה היא חלק מה"חוקה" של עמית - הרגל ישן שאינו נובע מזלזול אלא מפיוזר דעת טבעי. ליאת בחרה להפסיק "להתגרות" בנקודה הזו. היא הבינה שהמחיר של המריבה יקר בהרבה מהמאמץ של הזזת המגבת. כשמפסיקים להילחם על הזוטות, מתפנה מקום בלב להערכה אמיתית. הפרשה מלמדת אותנו שדווקא הוויתור על ה"קרב" הקטן הוא זה שמאפשר לנו לכבוש את ה"ארץ" הגדולה של האהבה והאחוה. בחירת מלחמות נכונה אינה סימן לחולשה, אלא עדות לבגרות ולחוסן של ברית הנישואין.

טעמי • המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

עבודת פנימית של התענית

השבוע אם לא נגאל יחול צום ט' באב, שהוא אחד מכמה תעניות שאנו פוגשים בגלגל השנה, שרובם ככולם באים בעקבות מאורעות טרגיים שחוו אבותינו.

ולכאורה דבר זה טעון ביאור שהרי ברור לכל בר דעת, שאם היה פוגש אדם שעבר צער וסבל גדול כגון שנדרס ונפצע, וברוך ה' בסוף השתקם, וכי יעלה על הדעת לומר לו שכל שנה, בתאריך שזה קרה שייזכר בדיוק ברגעים הנוראים שחוה, ובכל פרטי הנזק וטלטולה האדיר של הנפש, וכי יש פסיכולוג או איש טיפול שיאמר שטוב לעשות כזה דבר, הרי ברור שלשם כך ברא הקב"ה לאדם את כח השכחה וההדחקה, ואם כן מדוע התורה מנציחה דברים כאלו, הרי עד ששכחנו ברוך ה' למה להזכיר?

אלא ודאי ההסבר שהגלות שלנו עדיין קיימת בהווה, ולא רק בעבר, אבל עדיין קשה ולא ברור שהרי גם אדם שמסיבה כזו או אחרת סובל כרגע בהווה כאבים, וכי נמליץ לו לא להתרכז בהם, או לנסות להסיח דעתו ולקחת משככי כאבים, כדי להקל את הכאב, ואם כן אפילו שאנו עדיין בגלות הרי עדיף לא להתרכז בזה ולהתחבר לכאב? אלא ההסבר הוא שיש רק סוג כאב אחד שיהיה לאדם, ואנו נמליץ לו להתרכז בו, ולא לטשטשו, כגון כאב שיניים, אדם שכואב לו השיניים בהווה, נמליץ לו לרוץ מהר לרופא, כי אם לא יעשה כך חלילה יהיה יותר גרוע, ופעמים שזה בלתי הפיך, ואז נסביר לו שהקב"ה ברא כאב כמנגנון הגנה על הגוף כדי לשומרו, אותו דבר אנו הגלות עדיין בשיאה, ואנו יכולים לצאת ממנה ע"י תשובה, ואם לא נעשה אותה חלילה יכול להיות יותר גרוע, לכן כמה שיותר נתרכז בכאב, נזרז את הרפואה, נמצא שגם ט' באב מבוסס על תקווה, אנו רוצים ויכולים להגאל, לכן אל לנו לשכוח את הכאב, נרוץ לרופא זו התורה, נתקן דרכינו ונשובה אליך, וניגאל גאולת עולמים, וירפא הכאב ותבוא הישועה.

תסריט בלתי צפוי

בכפר סיני עתיק, מוקף שדות אורז ירוקים, חי לו בשלווה איכר מבוגר. כל רכושו הסתכם בצריף קש וסוס חסון וגזעי. יום אחד, סופת רעמים עזה הכתה באזור. הסוס נבהל מאוד, פרץ את

שער האורווה הרעוע ונמלט אל היער. "איזה אסון!", התאבלו השכנים עם האיכר, "איזה מזל רע! איבדת את מקור הפרנסה שלך. ממה תתפרנס עכשיו?". האיכר מזג להם תה, חיך בשלווה והשיב: "אסון? אולי. אבל האם זה רע או טוב? נחכה ונראה". שבוע חלף, וביום בהיר אחד נשמע קול שעתת פרסות. התברר שהסוס האבוד חזר, אך לא לבדו - עדר שלם של עשרות סוסי פרא דהר בעקבותיו הישר אל חוות האיכר. השכנים ההמומים קראו בהתלהבות: "וואו, איזה מזל טוב! הפכת לעשיר ביום אחד!". האיכר, נותר בשלוותו ואמר: "אם זה מזל טוב או רע? רק בשמיים יודעים". מספר ימים לאחר מכן, בנו היחיד של האיכר ניסה לאלף את אחד מסוסי הפרא. הסוס השתולל, העיף את הנער באוויר, והוא התרסק על הקרקע ושבר את רגלו בצורה חמורה. השכנים שוב הגיעו, הפעם מלאי רחמים: "איזו טרגדיה נוראה! איזה מזל רע! מי יעזור לך עכשיו בשדה?". האיכר ליטף את ראשו של בנו ולחש: "זו אכן טרגדיה. אבל האם זה רע או טוב? ימים יגידו". כעבור חודש, פרצה מלחמה קשה. חיילי המלך פשטו על הבתים וגייסו בכח את כל הצעירים הבריאים אל החזית. כשהגיעו לבית האיכר וראו את בנו שוכב במיטתו מגובס, הם דילגו עליו והמשיכו הלאה. רק אז הבינו כולם שלתמונה השלימה יש חלקים רבים, ואי אפשר לשפוט כשרואים רק חלק אחד. נקודה למחשבה: אנחנו חיים בתוך סיפור ענק, אבל אנחנו נוטים לשפוט את מצבנו על פי אירועים בודדים. מה שנראה לנו היום ככישלון צורב, כהפסד או משבר, עשוי להתגלות מחר כישועה הגדולה ביותר שיכולנו לצפות לה. בורא עולם היחיד שמכיר את התמונה השלימה. עלינו פשוט לשחרר ולסמוך עליו - שגם כשהדברים לא מסתדרים כמו שרצינו, הכל מכונן ומדויק ביותר לטובתנו.

תדאג לרוחניות שלך ולגשמיות של החבר שלך

אם תתקלו בסיטואציה שבה תצטרכו להכריע מיהו האדם הצדיק יותר, ותעמוד מול שני בני אדם הנראים זהים - זקן ארוך, וחזות חיצונית המזכירה את צדיק הדור - כיצד תחליטו מי מהם הוא הצדיק האמיתי?

הצדיק הראשון מתגלה כאדם שכל עיסוקו הוא לוודא שאיש אינו עובר עבירה. הוא עובר מאדם לאדם, מוכיח, מסביר ומתריע עד כמה מעשיהם של בני האדם חמורים, עד כמה ירידת הדורות קשה, וכיצד התנהגותם היא הסיבה לכך שהמשיח עדיין לא הגיע.

מנגד עומד אדם אחר לחלוטין. כל מטרתו היא לדאוג לחסרונם של הסובבים אותו. הוא ישאל אם משהו רע, יתעניין במצבו הכלכלי של שכנו שמחתן את בנו, יבחין באדם מבוגר הסוחב לבדו שקיות כבדות וימיה לסייע לו. הוא חי את כאבו של האחר ודואג לצרכיו הגשמיים בדאגה אמיתית ועמוקה.

כאשר נעמוד מול שניהם ונצטרך להכריע במהירות מיהו הצדיק האמיתי, טבע האדם יטה לחשוב שהצדיק הוא דווקא זה שזועק ומוכיח את הציבור ללא הרף, מזהיר מפני הדין ומדבר על חשבון הנפש ועל עולם האמת.

אך פעמים רבות ההפך הוא הנכון.

אדם המרבה להוכיח אחרים אינו בהכרח פועל מתוך יראת שמיים טהורה ורצון אמיתי לשמח את בורא עולם. לעומת זאת, האדם שחי עבור הזולת, נושא בעול עם חברו ודואג באמת לכאבם ולמחסורם של אחרים - הוא זה שמתקרב יותר לדמותו של צדיק אמיתי.

מקרה מיוחד המחיש לי זאת באופן עמוק.

באחד הימים שהיתי בביתו של מורנו ורבנו שליט"א, ולפתע נשמעו דפיקות בדלת. הרב ביקש לפתוח, ובפתח עמד בחור צעיר, תיק גב על כתפו ובפיו בקשה פשוטה:

"אני רוצה להתקבל לשיבת 'יגל ליבי'. מה צריך לעשות?"

באותו רגע חלפו במחשבתי כמה אפשרויות כיצד הרב יגיב: אולי יתעניין ברמת הלימוד שלו, אולי יפנה אותו לרשם הישיבה, ואולי יברר מה הביא אותו דווקא לכאן.

אך תשובתו המרגשת של הרב קטעה ברגע את מחשבתי.

הוא הניח את ידו על כתפו של הבחור ואמר לו:

"לפני שנדבר על הישיבה, בוא תשב ותנוח. נראה שעברת דרך ארוכה."

הרב הגיש לו כוס מים קרים, שאל לשלומו, התעניין מהיכן הגיע וכמה זמן ארכה נסיעתו. הוא חיזק אותו על הרצון ללמוד תורה, ורק לאחר שהיה ניכר שהבחור נרגע והרגיש בנוח - ביקש ממני ללוות אותו לישיבה ולדאוג שיפגש עם ההנהלה, למרות השעה המאוחרת.

באותם רגעים נזכרתי במילותיו המיוחדות של מייסד תנועת המוסר, רבי ישראל מסלנט:

"רוצה להיות צדיק? תדאג לרוחניות שלך ולגשמיות של חברך."

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

הזמינו עכשיו עד הבית
077-26-353-88

הצטרפו למנוי "הלימוד היומיומי"
וקבלו בכל חודש חוברת מחזקת
עד הבית, עם מאמרים קצרים
ועוצמתיים **מאת הרב יגאל כהן**

קצר וחזק | מתנה של מאושרים | שפה קלילה

נכנסים
ל-5 דקות
של אור

בחתונה הזאת כולם היו בדיכאון!

זכיתי השבוע לחתן זוג יקר. החופה היתה במקום גבוה, כך שיכולתי לראות את כל הקהל מולי. הסתכלתי על האנשים וראיתי שמחה גדולה - ריקודים, חיוכים, אנשים נהנים, כל אחד עם החברים שלו והאווירה שלו.

החופה הסתיימה, האירוע המשיך, ואני ירדתי לכיוון הרכב שלי כדי לחזור הביתה. עכשיו שימו לב לדבר מדהים. המרחק מהחופה עד לרכב הוא שלוש דקות הליכה, אבל לקח לי כמעט שעה להגיע. אנשים עצרו אותי בדרך, אחד אחרי השני, וכולם דיברו איתי בדיוק על אותו נושא. חלקם חברים מהעבר, חלקם תלמידים, חלקם אנשים שמכירים אותי שנים. כל אחד לקח אותי לצד ואמר לי בשקט: "הרב, החלום שלי זה להיות כמוך". אמרתי להם: "מה זאת אומרת כמוך? חרדי? עם כיפה וזקן?" והם ענו לי: "לא. רואים שיש לך תכלית בחיים". זה תפס אותי מאוד. כי כשאתה מסתכל עליהם מבחוץ, אתה רואה אנשים שמחים, נהנים, חיים את הרגע. אבל כשאתה מדבר איתם אחד על אחד, אתה מגלה כמה ריקנות, כמה עצבות וכמה חוסר סיפוק יש בפנים. אחד מהם ממש נגע בי. שאלתי אותו: "אם אתה מבין שיש אמת ויש תכלית, למה אתה לא רץ עם בורא עולם?" הוא שתק. לא היתה לו תשובה.

ומפה המסר הגדול. ההבדל בין אדם שחי עם תורה לאדם שחי בלי גבולות, זה לא רק הכיפה או הזקן. ההבדל הוא התכלית. כשאין לאדם גבולות - אין לו גם סיפוק אמיתי. חז"ל אמרו: "איזהו גיבור? הכובש את יצרו". אדם שמתחיל להציב לעצמו גבולות קטנים, קבלות קטנות, מתחיל לנצח את עצמו. עוד שעה בלי טלפון, עוד תפילה בכוונה, עוד שמירת עיניים, עוד ויתור קטן - אלה הדברים שבונים את הנפש.

כשאדם כובש מטרה קטנה, הוא מקבל כח להמשיך. פתאום החיים מקבלים משמעות, סדר ותכלית. וכשיש תכלית - יש שמחה אמיתית, יש סיפוק, ויש ברכה מהשמיים תמיד.

חירוק לנוער

הרב דוד פרייז
ראש "מרכז התחברות" ר"ג
תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב, חזרתי בתשובה לפני חצי שנה ובחסדי ה' זכיתי להיכנס לשיבה קדושה לפני כשלושה חודשים. אני ממש נהנה ושמח בשיבה, אבל מלווה את כל זה הרגשה רעה ועצובה - אני נמצא בחובות של 70,000 ש"ח וזה ממש מלחיץ אותי בנפש. מה אני עושה במצב כזה?

תשובה: שאלה קשה מאוד! אהוב לבי, אני מעריך אותך על הדרך שלך ועל מסירות הנפש. למעשה, התשובה אינה קלה, אך אין ברירה: אתה צריך לעת עתה לעזוב את הישיבה ולצאת לעבוד. מכיוון שהנפש שלך אינה רגועה, בתת-מודע אתה עלול לפתח שנאה סמויה לתורה, שתפגע בך בעתיד. קשה להצליח בלימוד כאשר ברקע יש נפש שצורחת לעזרה, ומאשימה בתת-מודע את התורה ואת הישיבה בכך שאין לך דרך לשלם לנושים שלך.

דבר נוסף שצריך לומר: זה לא מוסרי ולא נכון על פי התורה לשבת וללמוד ברוגע, בשעה שיש אנשים אחרים שנתנו לך אמון ומחכים לכסף שלהם.

לכן, העצה היעוצה היא: תנסה תחילה לבקש הלוואה ארוכת טווח ונוחה מאבא, מסבא או מבן משפחה אמיד, כדי לפרוס או לשלם את החוב בצורה שלא תעיק עליך. אם תצליח להשיג "שקט תעשייתי" לכמה חודשים או שנים, תוכל להמשיך לעצב את האישיות התורנית שלך מתוך רוגע, ובמקביל להתחזק בבטחון בה' ולזכות לניסים.

אולם, כל עוד אין לך פתרון כזה שמספק לך שקט נפשי, עליך לצאת להרוויח כסף, ובד בבד לקבוע עיתים לתורה בכל רגע פנוי. מיד כשתסיים עם החובות, תוכל לחזור לישיבה בראש מורם ובנפש חפצה.

בהצלחה רבה

שאלה: כבוד הרב, האם מותר לקרוא ספרים של פילוסופיה חילונית כדי לדעת מה להשיב לאפיקורס?

תשובה: שאלה מסוכנת... חס ושלום, חס וחלילה. הדבר הזה עלול לגרום לנזק רוחני ארוך טווח. קריאה כזו מכניסה "וירוסים נסתרים" לתעלות המוח, ומייצרת מלחמה פנימית מול נקודות התורפה והספקות שיש לכל אחד מאיתנו. ברוך ה' יש לנו תורה קדושה שהכול כלול בה, ואיננו זקוקים לעזרה מפילוסופים כדי לענות לשאלות כאלו ואחרות.

מעבר לכך, באופן כללי לא הייתי ממליץ בכלל להיכנס לוויכוחים עם אנשים על מציאות הבורא וכדומה. הוויכוחים הללו ברוב המקרים לא מועילים, אך הם כן עלולים, חלילה, ללכלך את המחשבה ולפגוע בטהרת הלב שלך. שמור על הנשמה שלך נקייה. בהצלחה

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

הרצון עושה את זה

שבת שלום חברים,

במשנה נאמר: וְאַתָּם, מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם שִׁכְרֵי הַרְבֵּה קָאָלוּ עֲשִׂיתֶם.

מה זה אומר? שגם אם רצינו לעשות מצווה ולא הספקנו או לא הצלחנו, בורא עולם מחשיב את הרצון שלנו כאילו עשינו את המעשה עצמו.

זה מסר מדהים: מה שבאמת חשוב הוא לא רק מה שאנחנו עושים, אלא גם מה שאנחנו מרגישים ורוצים לעשות. השאיפה שלנו לטוב - הרצון להתקרב, להיות טובים, לעשות מצווה - היא כבר מעשה בפני עצמו.

כל פעם שאנחנו שואפים לעשות טוב, גם אם זה

קשה או לא מושלם, בורא עולם רואה ומעריך את הכוונה שלנו. זה נותן לנו אומץ: לא לפחד מלנסות, לא לדחות, לא לחשוב "אני לא מספיק טוב". הרצון שלנו חשוב - הוא מה שמוביל אותנו קדימה.

אז בואו השבוע נזכור: כל רצון טוב, כל ניסיון, כל מחשבה על מצווה - נחשבים, ומביאים שכר גדול. השאיפה שלנו היא הכח שלנו להתחבר לבורא עולם ולעשות טוב בעולם.

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מעמוד 1:

אורי מביא כדור מיוחד לבית הספר, אך המנהל אוסר לשחק בו. יגל מתפתה לבטל רק בציטה אחת... ושובר חלון!

נראה אותך חול

חידה
מי הרג את נוב עיר הכהנים?

תשובה מפרשת נשא דברי הימים.

הילד/ה הזוכה מושיב ברקלי ממודיעין עלית

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

אין ספק ששומרים עליו מלמעלה

□ □ □ □ □
□ □ □ □ □

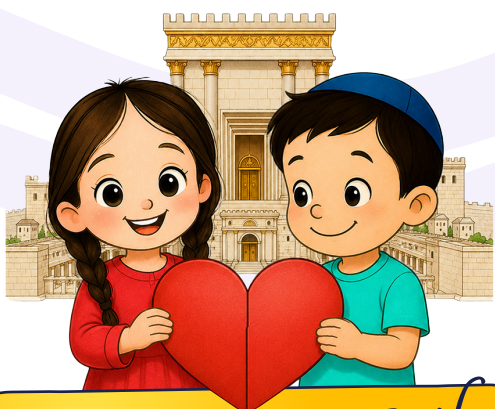
זה רק נראה כמו טיפול אלטרנטיבי

□ □ □ □ □
□ □ □ □ □

זאת לא באמת העבודה שלו

□ □ □ □ □
□ □ □ □ □

אומרים גם וליבי יגל

שבת שלום לכל הילדים שעוקבים אחרינו, ולכל מי שנהנה מהעלון, כי צפור קטנה ספרה לנו שגם גדולים קוראים את הפנה שלנו. אז גם לכם - שבת שלום:

יגל וליבי: אנו כבר בחדש אב, ובשבוע הבא, אם ה' יתברך לא ישלח לנו את משיח צדקנו ויבנה לנו את בית המקדשנו, יחול צום ט' באב. וכלנו יודעים שבית המקדש נחרב בעוון שנאת חנם. לכן גם הפעם אנו רוצים להוסיף עוד לבנה לבית המקדש, בזה שנלמד על אהבת חנם.

ליבי: קדם כל, תדעו שלא לדבר לשון הרע - זה כבר מקרב את הגאולה השלמה. ועוד דבר - לדון לכף זכות, זה אחד מהפלים לראות את הטוב באחרים.

יגל: לא לנקם ולא לנטור (לשמור טינה) על דבר שחבר עשה. כי זה יוצר שנאה בלב שלנו, וזוהי עברה שפתינו בפתחנו: "לא תשנא את אחיך בלבבך".

יגל וליבי: אז בואו כלנו, כאיש אחד בלב אחד, נתאחד ונאהב כל אדם, כל ילד וכל עדה, וכה נוסיף ונבנה את בית המקדש באהבה. אמן.

שבת שלום

אנשים שלא רק מחמיאים ומסכימים לכל דבר. חבר אמתי, הורה אמתי, אדם אמתי - אומר את האמת, גם כשזה קשה, כי אכפת לו. ואם פעם מיישבו אמר לכם משהו שקצת קאב לשמע - אולי זה היה כי הוא ממש אוהב אתכם.

שבת שלום ומברך.

יגל לילדים

פרשת שבוע אורח

פרשת דברים

פרשת דברים היא תחילת ספר חדש - ספר דברים! וזה ספר מיוחד מאוד. כי כל הספר הוא בעצם נאום אחד ארוך של משה רבנו לעם ישראל - ממש לפני שהוא נפרד מהם.

תחשבו על זה רגע. משה רבנו היה עם עם ישראל ארבעים שנה! הוא הוציא אותם ממצרים, עבר אתם את כל המדבר, ועכשיו - הוא יודע שהוא לא ייפגש לארץ ישראל אתם. זו היתה ההזדמנות האחרונה שלו לדבר אתם.

אז מה הוא עשה? הוא לא אמר להם "כלפי חוץ הייתם משלמים!" הוא עשה משהו הרבה יותר אמיץ - הוא הזכיר להם את הטעויות שלהם. את הפעמים שהם התלוננו, שהם פחדו, שהם לא האמינו. הוא עשה את זה בעדינות ובאהבה - אבל הוא לא שתק.

למה? כי רק מי שאוהב אותך באמת יגיד לך את האמת. חבר אמתי לא יאמר לך "הכל בסדר" כשזה לא בסדר. הוא יאמר לך "בא נתקו יחד". וזה בדיוק מה שמשה עשה.

משה ידע שעם ישראל עומד להיכנס לארץ ישראל - לחיים חדשים, לאתגרים חדשים. והוא רצה שהם יגיעו לשם מוכנים, לא רק מאשרים.

ילדים יקרים, תהיו חברים אמתיים - כאילו שאומרים את האמת באהבה! הקדוש ברוך הוא רוצה שנהיה

מצאו 10 הזאים

מהו

הפסוק למסעך בפרשה

הילד/ה הזוכה
אדל קהלני
מראש העין

תשובה מפרשת נשא:
"כל ימי נזרו מפל אשר יעשה
מוצקו ה' מחרצנים ועד'ג לא
יאכל"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

בדיוק למחלתו, ושאלו אותו אם חפץ הוא להיות מהראשונים בארץ ולנסות אותה? שמח אותו האיש וכמוכן שהסכים מיד להצעה. תכף רץ הוא אל המרפץ הרפואי וקבל את התרופה. והנה זה פלא התרופה התאימה לו בדיוק למחלתו והוא נרפא בתוך כמה ימים בלבד ושב אל ביתו בריא ושלם.

רואים אנו מכאן את כחה של התפלה וכוח האמונה בבורא עולם ובאמונת החכמים.

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

תרופה של בריאת העולם

פעם נכנס יהודי אל הגאון ה'חזון אי"ש' ר' אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל, ושפך לפניו את צעריו על חלי גדול שגלו אצלו הרופאים, ואמרו לו שיש לו כמה ימים ספורים לחיות.

הרגיע אותו ה'חזון איש' ובקש ממנו שישב אתו ביחד וילמדו את ספר בראשית, וכך קרא הרב פסוק אחר פסוק בנעימות וברגע, ותוך כדי הלמוד קשהגועו לימים של בריאת העולם הסביר הרב לפרטים ופרטי פרטים קטנים ביותר על בריאת העולם ועל הנסים הגדולים שהתרחשו בה.

הזמן חלף והרב קרא אתו על הימים של בריאת העולם, ובכל יום ויום הרחיב הרב את ההסבר של אותו היום עד לפרטים הקטנים. ואז הוסיף הרב ואמר: תראה בכמה ימים בודדים ברא ה' את העולם כלו וכי איננו יכול בכמה ימים בודדים לברא תרופה למחלתך?!

נרגע האיש ושב אל ביתו בבטחון מלא ובתקנה שה' יושיע אותו מצרתו. ובכל יום ויום היה מתפלל בחזקה לה' יתברך שירפאהו ממחלתו. והנה לאחר כמה ימים בודדים,

אותו האיש קבל טלפון מבית הרפואה, שאמרו שמצאו תרופה נסיונית מארצות הברית שטרם יצאה לשוק הרפואה בישראל ושמתאימה

שמואל
קוריב

נפלאות הבריאה

חמוס

וסקרנות בלתי רגילה. לפעמים הוא אפילו מחביא חפצים קטנים במקומות מסתור כאלו מדבר באוצר סודי.

אחד הדברים המפתיעים אצל החמוס הוא כמות השנה שלו. למרות שהוא אנרגטי מאוד בזמן הערות, הוא מסגל לישן שעות רבות במשך היום. כשהוא מתעורר, הוא מיד מתחיל לרוץ, לקפץ ולשחק בלי הפסקה.

לחמוס יש גוף שממלאים מאוד לציד בטבע. הוא מהיר, גמיש ובעל שנים חדות. בטבע קרובי המשפחה שלו צדים חיות קטנות במהירות גדולה מאוד. עם זאת, חמוסים מבייתם בדרך כלל אוהבים מאוד משחקים וקשר עם בני האדם.

הפרוה של החמוס יכולה להיות בצבעים שונים: חום, לבן, שחור או שלובים מיחדים. יש להם גם זנב פרוותי שעוזר להם לשמור על שיווי משקל בזמן תנועה מהירה.

כשמתבוננים בחמוס רואים כיצד גם חיה קטנה ושוכה נבראה בחכמה עצומה. הזריזות, הסקרנות והמבנה המיוחד שלו מזכירים לנו שכל פרט בעולם נברא בדיוק מפלא על ידי בורא עולם.

החמוס הוא אחד מבעלי החיים הסקרנים והזריזים ביותר שברא הקדוש ברוך הוא. הגוף שלו ארוך וגמיש מאוד, הרגלים קצרות, והוא מסגל להפנס למקומות צרים שקשה להאמין שחיה יכולה לעבר בהם.

בעבר בני האדם השתמשו בחמוסים כדי לעזר בציד ארנבות ומכרסמים.

בזכות הגוף הדק והמהירות שלהם, הם הצליחו להפנס למחלות בקלות רבה. כיום יש אנשים שמגדלים חמוסים כחיות מחמד בגלל האפי המשחקי והמזחיק שלהם.

החמוס אוהב מאוד לחקר כל דבר חדש. אם תתנו לו להסתובב בפית, הוא ינסה להפנס כמעט לכל מגרה, קפסה או פנה נסתרת. יש לו חוש ריח מצין

בונים
אימפריה
לכבוד בורא
עולם

קריית
יגל ליבני
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

בואו להיות שותפים באימפריה

ישיבה לצעירים
ומעון יום לילדים

קליניקה לטיפול בחיילים
פוסט טראומה ברוח היהדות

אולם מרכזי לשיעורי הרב
נ-1500 מקומות

ישיבה
של 1200 בחורים

בית מדרש
מפואר

בית תמחוי
"המסעדה"

סלי מזון
למשפחות נזקקות

סכום אחר
לתרומה

רבע
מטר 180 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

חצי
מטר 360 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

מטר 720 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

03-8000-770

קרדים צילום: נועם אליהו

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לרפואת הילד
שי בן גופר מיטל

לרפואת החייל
חיים דניאל בן הודיה

לרפואת החייל
אליהב בן חווה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה